

Και στο τέλος μαθαίνω ποιος πραγματικά είμαι;

Ήταν Τρίτη μεσημέρι του δυο χιλιάδες δεκαπέντε όταν μας επισκέφτηκε η θεία μου η Κατερίνα από το χωριό. Μόλις με είδε με άρπαξε στην αγκαλιά της και με έσφιξε τόσο σφιχτά που για μια στιγμή μου κόπηκε η ανάσα. <<Παιδί μου πώς μεγάλωσες έτσι ,κούκλος έγινες>>, αναφώνησε από τη χαρά της αφού είχε να με δει πάνω από ένα χρόνο. <<Είμαι σίγουρη ότι θα έχεις πολλές κατακτήσεις ,έτσι δεν είναι;Πες μου το σχολείο πώς πάει; Διαβάζεις;Είσαι καλός μαθητής;Τι θες να σπουδάσεις ;>>,με ρώτησε λέγοντας τα όλα αυτά με μια ανάσα. Όπως ήταν αναμενόμενο δεν περίμενε στιγμή για να της απαντήσω και κατευθείαν έπιασε την κουβέντα με την μαμά. Ενώ προχωρούσα προς το δωμάτιο μου άκουσα τη θεία να λέει στη μαμά: <<Ο αχαϊρευτος άντρας σου τι κάνει;>> Συνέχισα αμίλητος προς το δωμάτιο μου καθώς ήμουν σίγουρος ότι η μαμά θα την έβαζε στη θέση της.

Ο πατέρας μου δεν ήταν ούτε ανεπρόκοπος ούτε αχαϊρευτος όπως τον έχουν χαρακτηρίσει πολλοί. Ορφανός από πατέρα ,με μια μάνα ως στήριγμα σε όλη του τη ζωή,τελείωσε το Πολυτεχνείο , έκανε δύο μεταπτυχιακά και δούλεψε σκληρά μέχρι που ήρθε η κρίση .Αυτό τουλάχιστον λέει ως δικαιολογία ,τα δύο τελευταία χρόνια ,για να ξημεροβραδιάζεται στα καφενεία. Άραγε μήπως η θεία τελικά έχει δίκιο;

<<Στεφανάκι ,έλα λίγο να δεις κάτι φωτογραφίες >>,μου φώναξε η μαμά διακόπτοντας τις σκέψεις μου. Μπήκα στο μπουφέ όπου καθόντουσαν και είδα παλιά άλμπουμ ανοιγμένα πάνω στη γυάλινη τραπεζαρία. Η μαμά και η θεία γελούσαν με τις φωτογραφίες μου από όταν ήμουν μικρός . Καθώς τις κοίταζα , πρόσεξα πόσο πολύ έμοιαζα στον μπαμπά μου. Εκείνη τη στιγμή αναρωτήθηκα μέσα μου : <<Πώς ξέρω ότι και εγώ δεν θα γίνω σαν τον πατέρα μου στο μέλλον;>>

Εκείνο το βράδυ κοιμήθηκα προσπαθώντας να απαντήσω σε αυτό. Ταυτόχρονα όμως άρχισαν να μου δημιουργούνται και άλλες σκέψεις , όπως τι μου αρέσει πραγματικά να κάνω, τι θα σπουδάσω ,πώς θα ξέρω αν αυτή που θέλω να παντρευτώ είναι ο κατάλληλος άνθρωπος , αν θα καταξιωθώ στη ζωή μου σε επαγγελματικό αλλά και σε προσωπικό επίπεδο, αν θα μπορέσω να προσφέρω στα παιδιά μου το ζην και έπειτα το ευ ζην και τέλος αν έχοντας φτάσει στα ογδόντα μου θα έχω κατανοήσει πραγματικά ποιος είμαι.

Το τελευταίο ερώτημα ήταν αυτό που με ταλαιπώρησε περισσότερο, καθώς ξέρω ότι στα δεκαεπτά χρόνια της ζωής μου δεν έχω καταφέρει ακόμη να καταγράψω τα βαθιά εσωτερικά μου γνωρίσματα. Το τι λέει η ψυχή μου ,το μυαλό μου απέναντι σε μια εύκολη ή δύσκολη κατάσταση. Φτάνεις στα δεκαοχτώ και σου ζητάνε να αποφασίσεις με τι θες να ασχολείσαι για τα επόμενα,τουλάχιστον,πέντε χρόνια της ζωής σου και πολλές φορές για όλη σου τη ζωή. Πώς είναι δυνατόν να περιμένουν να παράγεις έργο απέναντι στην κοινωνία , αφού δεν έχεις μάθει τον πραγματικό σου εαυτό; Πώς μπορείς να κάνεις φίλους,να παντρεύεσαι,να κάνεις παιδιά,οικογένεια και αν σε ρωτήσουν <<Γνωρίζεις ποιος αληθινά είσαι;>> να μην ξέρεις τι να τους πεις;

Αν ρωτούσαμε τον Οδυσσέα του Ομήρου, αν γνώριζε ποιος πραγματικά είναι όταν έκανε όλα αυτά τα κατορθώματα ,τι θα μας απαντούσε; Ήξερε,άραγε,εξ' αρχής πόσο γενναίος και πολυμήχανος ,πόσο συνετός και σταθερός απέναντι στον εαυτό του και στην οικογένεια του ήταν όσο προσπαθούσε να επιβιώσει ή απλώς έπραξε όσα έπραξε λόγω των καταστάσεων; Άραγε, ο πατέρας μου χαρακτηρίζεται πλέον ως αχαϊρευτος επειδή πραγματικά αυτό είναι ένα γνώρισμα του εαυτού του ή διότι όπως υποστηρίζει ο ίδιος ,η κρίση τον έφερε σε αυτή τη θέση;

Μήπως τελικά εμείς δεν μένουμε ποτέ ίδιοι; Μήπως αλλάζουμε συνέχεια όπως ένα έργο τέχνης που ο καλλιτέχνης το τροποποιεί κάθε φορά ανάλογα με τη διάθεση του ή με αυτό που φαντασιώνεται; Αυτός ο καλλιτέχνης τότε ποιος είναι; Μια ανώτερη δύναμη;Ο διπλανός μου; Ή μήπως εγώ ο ίδιος είμαι αυτός που με διαμορφώνει ...;

Αυτά τα ερωτήματα με βασάνισαν για μέρες ,μήνες,χρόνια. Όσπου στο τέλος πήρα την απάντησή μου. Είμαι πλέον εβδομήντα οκτώ χρόνων . Τελείωσα το φυσικό, έκανα διδακτορικό,εργάστηκα ακριβώς σαράντα δυο χρόνια ως καθηγητής πανεπιστημίου ,παντρεύτηκα , έκανα τρία παιδιά και σήμερα έχω δυο εγγόνια. Όχι .Μαθαίνω πως όχι. Δεν μπορείς να απαντήσεις αν τελικά μαθαίνεις ποιος πραγματικά είσαι.

Γιατί;Γιατί είσαι ένα ψάρι μέσα στη λίμνη της ζωής. Δεν ξέρεις πού θα σε πάει η ορμή του νερού και δε γνωρίζεις τα όρια της λίμνης. Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να κολυμπάς. Αυτό ναι μπορείς να το κάνεις. Δίνοντας ουσιαστικά εσύ την κατεύθυνση στο δρόμο σου. Αυτό όμως που έχει σημασία είναι να κολυμπήσεις όσο το δυνατόν πιο αργά,όσο το δυνατόν πιο ευχάριστα. Έτσι φτάνοντας κοντά στα ογδόντα χρόνια να μπορέσεις να πεις :<<Εζησα >>.Ναι δεν ξέρω ποιος πραγματικά είμαι ούτε αν ότι έκανα μου άξιζε ή αν ήμουν προορισμένος για κάτι άλλο. Το μόνο που ξέρω είναι ότι τώρα,σκεπτόμενος τη ζωή μου σχηματίζεται στο πρόσωπο μου ένα πλατύ χαμόγελο. Χαμόγελο ικανοποίησης,ευτυχίας και πληρότητας.